

Sygn. akt IV CSK 418/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie H. J. J., J. K., J. K., K. K. i L. K. o dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 26 stycznia 2015 r., sygn. akt V Ca 660/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 26 stycznia 2015 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., wnioskodawca M.K. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, przytaczając zarzuty kasacyjne wraz z częścią ich uzasadnienia.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanego w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do przytoczenia podstaw skargi z odniesieniem się kolejno do wymienionych w jej ramach przepisów prawa i powtórzenia w skróconej formie uzasadnienia zarzutów. Jak wyjaśniano wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne i samodzielne elementy konstrukcyjne skargi, które pełnią odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00,

OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. Aspekt „oczywistości” zarzucanych naruszeń prawa, która mogłaby prowadzić do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi został w istocie pominięty przez skarżącego, a ocena wniosku wymagałaby niedopuszczalnego na tym etapie postępowania badania zasadności podstaw skargi.

Należy dodać, że wywody skarżącego w głównej mierze opierają się na własnej wersji stanu faktycznego, która pozostaje w sprzeczności z ustaleniami stanowiącymi podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, co jest szczególnie istotne, gdy weźmie się pod uwagę, że skarżący w ramach procesowej podstawy skargi zarzucił jedynie naruszenia przepisów mających zastosowanie w postępowaniu przed Sądem I instancji, nie wiążąc ich z ewentualnymi uchybieniami Sądu odwoławczego, co zarzuty o charakterze procesowym pozbawia skuteczności.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.